

ΑΡΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΒΕΒΛΑΘΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ ΙΗ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ, 1908.

ΑΡΙΘ. 212

Δουβλ. έτησ. έν Ελλάδι Δρ. Ι

Εξωτερικῶ 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

έν ᾠθῆ Σταδίου ἄριθ. 39.

Εἰς οὐδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀναποκριτῶν, στέλλεται ἢ Ἐφημερίε τῶν Παίδων ἄνευ προκληρωμῆς.

—Τὸ πρῶτον βιβλίον, τὸ ὅποιον ἐτυπώθη ἐλληνιστῶν ὑπὸ Ἑλλήνων, εἶναι ἡ γραμματικὴ τοῦ Κωνσταντίνου Λαοσκρέως ἐτυπώθη δὲ εἰς Μιλάνον κατὰ τὸ 1476. Ἡ ἐκδοσις αὐτὴ εἶναι σπανία καὶ μεγάλῃς ἀξίας. Ἀνεύθυνον πλήρες καὶ ἐν καλῇ καταστάσει τιμᾶται κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ περιωμένου βιβλιογράφου Βρουνέτ, ὑπὲρ τὰ 1000 φράγκα.

— Κατὰ τοὺς γενομένους ὑπολογισμοὺς, μετὰ ἓνα αἰῶνα, ἤτοι τὸ 1985 ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἀγγλοσαξόνων (Ἀγγλων καὶ Ἀμερικανῶν) θὰ ἀνέρχεται εἰς 900 περίπου ἑκατομμύρια ψυχῶν—ὁ τῶν Γερμανῶν εἰς 124—ὁ τῶν Ἰαλλῶν 69!

—Μῦθος τοῦ Πιστράρχου. Μίαν ἡμέραν συμπεριεπάτου τὸ πῦρ ὁ ἄνεμος, τὸ ὕδωρ καὶ ἡ ὑποψία. Φθασάντες εἰς μίαν τράσον ἀπεχωρίσθησαν, ἀφοῦ πρῶτον ἔδωκαν εἰς ἀλλήλους ὕα γραψίσματα, διὰ νὰ δύνανται νὰ ἀναγνωρίζωνται, ἐν ποτε συνέβαινε νὰ συναντηθῶσιν ἐκ νέου. Ἐποῦ καπνός, ἐκεῖ καὶ

ἐγώ,» εἶπε τὸ πῦρ— «ὅπου σείονται φύλλα καὶ κλίνουσι κα λάμας, ἐκεῖ καὶ ἐγώ,» εἶπεν ὁ ἄνεμος— «ὅπου βλέπετε περὶ ρίδας ἐκεῖ δὲν εἶμαι μακρὴν,» εἶπε τὸ ὕδωρ, «Ἐγὼ δὲ,» εἶπεν ἡ ὑποψία, «εὐρίσκομαι ποῦ ἐδουλόμην, διότι ἐνῶ σεὶ ἐκ διακόπως κινεῖσθε, ἐγὼ ἴσταμαι ἀκίνητος» ὅπου δὲ βάλω τὸν πόδα μου, ἐκεῖ κατατρώγω καὶ τὸν μυελὸν τῶν ὀστέων.!»

—Τὸ παρελθὸν ἔτος ἀπελύθησαν ἐκ τῶν φυλακῶν τῆς Νέας Ὑόρκης 1200 καταδίκαι, αἱ δὲ ἀρχαὶ ἔδωκαν εἰς ἑκάστον 3 σαρῶματα νὰ πωλήσῃ καὶ νὰ φέρῃ τὸ πρῶτον τῆς πωλήσεως. Τοῦτο ἐγένετο πῶς δοκιμασίαν τῆς τιμῆς αὐτῶν, ἐξ ὧν δὲ τούτων μόνον εἰς δὲν ἐπίστρεψε τὸ ἀργύριον! Τὸ καλὸν τοῦτο ἀποτέλεσμα ὀφείλεται εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς Γραφῆς ἐν ταῖς φυλακαῖς!

Μουσικὰ ὄργανα,

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΓΟΕΤΗ

Α΄.

Ἐδρεθέν.

Ἐπῆγα εἰς τὸ δάσος ἔτσι νὰ περπατήσω,
χωρὶς τὸν νοῦν μου νὰχω τίποτε νὰ ζητήσω.
Στὸν ἴσκιον ἐκεῖ πέρα εἶδ' ἓνα λουλουδάκι
ποῦ ἦταν λαμπρὸ ὅσ' ἄστρο, ὅσ' ἄμορφο ματάκι.
Θίληξα νὰ τὸ κόψω καὶ μ' εἶπε τὸ κοῦμένο,
«Ἔτσι μοῦ εἶναι μοῖρα νὰ μαραθῶ κομμένο!»

Τὸ ἔσιχαφα ἀπέκει μ' ὅλα του τὰ βιζάνια,
καὶ τῶρα ἔσ' ὀν κῆποι; ὅσα ἄμορφα σιτιεῖα;
τὸ φόντευσ' ἄε μέρος πῶχει ἓνα καμάρι,
καὶ τῶρα μεγαλῶνει κ' ἄνθει ξανά με χάρι.

Β΄.

Τὸ ρούκιον.

Ρούκι διαυγὲ καὶ καθαρότατο,
αἰῶνα ἔμπρός τρέχει βιαστικώτατο
ἵστην ὄχθην σου βιβάζων στέκω πρὸ πολλοῦ.
Ῥούκι, πῶθεν ἔρχεσαι; κ' ὑπάγεις ποῦ;

Ἀπὸ τὸν κόλλο μαύρης πέτρας ἔρχομαι
κ' ἐπάνω σ' ἄβη καὶ τὰ χόρτα φέρομαι
ὡς τὸν καθρέπτην μου με χάρι ὁ γαλανός
γλυκὰ γλυκὰ ἀνεανακλάται οὐρανός.

Ἐγὼ αὐτὸ καὶ εἶμαι ὅσ' ἄν παιδί χαροῦμένο;
δὲν ξέρω ποῦ με ἄρουν, τὸ τρεχοῦμένο
ἀπὸ τὴν πέτραν ὅποιος με καλεῖ ἐδῶ
νομίζω πῶς ἐκείνον θάχω ὁδηγῶ.

(Ἐκ τῆς Ἑστίας.) Μετάφρ. Παρ. Ξ. Κυριακίδου ἱατροῦ.

Η ΟΛΙΣΘΗΡΑ ΟΔΟΣ.

(Εκ τοῦ γαλλικοῦ.)

Ἐάν ποτε ὑπῆρθε κῆπος ὁμοιος πρὸς τὸν Παράδεισον τῆς Ἑδέμ, θά ἦτο βεβαίως ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον θά σᾶς περιγράψω. Ἐίχε δένδρα ἀρχαῖα καὶ ὑψηλά καὶ εὐμόρφους θάμνους, πρασιὰν ἀνθέων καὶ ὀπωροκῆπιον, λιθαδίον καταπράσινον καὶ λαμπρὰς δενδροστοιχίας, κομψὴν λίμνην, καὶ πέραν αὐτῆς, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κτήματος, μικρὸν καὶ πυκνὸν δάσος — εὐρισκέ τις δηλαδὴ ἐκεῖ ἦλιον ἢ σκιάν, διασκεδάσειν διὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἢ ἀνάπαυσιν διὰ τὸ πνεῦμα — τίποτε δὲν τῶν ἄλλων λειπεν. Ὁ κῆπος οὗτος ἦτο τόσοσ ὀμοιωμένη καὶ εὐάδης, τὸ ἀεράκι ἀπὸ τὴν εἰσοδὸν ἀκόμη ἔπνευε τόσοσ γλυκῆ, τὸ κελάδημα τῶν πτηνῶν ἐπροέβαινεν τόσοσ εὐχάριστον εὐθυμίαν, ὥστε ἅμα εἰσήρχετό τις ἔλεγετο εὐδὸς «Τί εὐχάριστον νὰ ζῆ τις ἐδῶ μέσα! Ἄν ἦτο ἰδεῖν μου αὐτὸς ὁ κῆπος ποτὲ δὲν θά ἔβγαίνα ἀπ' ἐδῶ!»

Ἄλλ' ὁ κῆπος δὲν εἶναι ἀκατοίκητος. Αἰφνης χωρίζονται οἱ κλάδοι τῶν θάμνων καὶ ὀρμῆ ἐπάνω εἰς τὴν χλόην τοῦ λιθαδίου ἐν ἀγοράκι, τὸ ὁποῖον γυρίζει καὶ φωνάζει πρὸς κάποιον ὀπίσω τοῦ.

«Ναὶ μαμάκι μου, θά περιπατήσω εἰς τὸν κῆπον — θά παιζῶ — θά διασκεδάσω. Μείνε ἡσυχη; θά ἤμῃ φρόνιμος.»

Τὸ ὄραϊον τοῦτο ἀγοράκι δὲν ἐφαίνετο περισσῶτερον ἀπὸ ἐννέα ἐτῶν τὸ πολὺ. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἦσαν λαμπροὶ ὡς τὰ ἄστρα, εἶχε χρῶμα ροδόλευκον, καὶ στανούς βοστρύχους καὶ στόμα κόκκινον ὡς τὸ ἄνθος τῆς ἀγριοτριανταφυλλιάς. Ἀπὸ τὴν καλῶς τακτοποιημένην τοῦ ἐνδομασίαν καὶ τὴν ὄραϊα κτερισμένην κόμην τοῦ, τὴν ὁποῖαν ὁ ἀνεμὸς καὶ τὸ τρέξιμον δὲν εἶχαν λαβεῖν καιρὸν ἀκόμη νὰ ἀνακαταύσωσιν; ἐνόεε τις δεῖ χεῖρας περιποιητικὰ καὶ ἀγαπητὰ τὸν εἶχαν ἐνδόσει καὶ στολίσαι.

Ὅστις δὲ τὸν ἔβλεπε τόσοσ ζωηρὸν καὶ εὐχάριστῶν μένον, τρέχοντα, πηδῶντα, καὶ τραγουδῶντα; θά τὸν ἐδόμειε τὸ εὐτοχεστάτον παιδίον τοῦ κόσμου; — καὶ ὁ μικρὸς Ἑρρίκος δὲν ἦτο καθόλου εὐτυχής.

Καθ' ὅσον ἀπεμακρόνετο ἀπὸ τὴν οἰκίαν ἐγένετο σκεπτικώτερος καὶ ἐτραγοῦδαι μὲ ὀλιγωτέραν διαθέσιν. Ἐπροχώρει μ' ὄλα ταῦτα; ἂν καὶ εἰς καθὲ βῆμα ἐφαίνετο μελαγχολικώτερος. Ὁ διαδρομὸς; τὸν ὁποῖον ἠκολούθει, ἐγένετο εἰς καθὲ βῆμα σκιερώτερος; τὰ δὲν ὄρα καὶ οἱ θάμνοι πυκνότεροι; εἰς πᾶσαν δὲ στροφὴν τὸ μονοπάτιον στενωτέρον. Ἐδῶ πλέον ἢ μήτηρ τοῦ δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν παρατηρήσῃ; καὶ λοιπὸν μὴ ἔχων ἀνάγκην νὰ κρύψῃ τὴν δυσθυμίαν τοῦ ἔγεινεν

αἰφνης σκυθρωπός. Τέλος ἐφθάσαν εἰς τὸ βῆθος τοῦ μικροῦ δάσους, ἔπου μόλις ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἐσπινθηροβόλει ὁ ἥλιος διὰ μέσου τοῦ πυκνοῦ φυλλώματος, ὁ σάκις τὰ δένδρα ἐσειόντο ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. Σιγὴ καὶ γαλήνη παντοῦ ὑποκαίει τοῦ θόλου τῶν διασταυρωμένων κλάδων.

Ἡ φωνὴ τοῦ παιδίου, ὄλονεν χαμηλομένη, ἔπαισεν ἅμα εἰσέλθεν εἰς τὸ δάσος, καὶ τὸ πρόσωπόν τοῦ ἔδειξεν, διὰ κόπος βαρὸς τὸν κατέτρωγε, τὸν ὁποῖον ὁμοιος προσεπαθήσας νὰ λησμονήσῃ, κυττάων πρὸς τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων διὰ νὰ ἴδῃ ἂν ἦτο ἐκεῖ καμμία φωνεῖα. Ἐσκόψε μάλιστα δύο ἢ τρεῖς φορές διὰ νὰ ἴδῃ ἂν τὰ ἄγρια χαρκοκέρασα εἶχαν δάσει, ἀλλ' ὁ νοῦς τοῦ δὲν ἦτον εἰς αὐτά. Διὰ νὰ ἀπορρίψῃ τὸ βάρος τῶν λυπηρῶν τοῦ σκέψων, ἤρχισε νὰ συλλογίζεται περὶ ἐπιστολῆς, τὴν ὁποῖαν ἢ μήτηρ τοῦ εἶχε λαβεῖν τὴν προίαν ἐκείνην, εἰς τὴν ὁποῖαν ἔγραφεν ἢ θεία τε, δεῖ θά ἔσταλλε τὴν μικρὰν τῆς κόρην περὶ τὰ τέλη τῆς ἑβδομάδος διὰ νὰ περάσῃ τὰς παύσεις μὲ τὸν ἐξαδελφόν τῆς. Τὴν μικρὰν ταύτην ἐξαδελφὸν δὲν εἶχε ποτε ἴδει, ἀλλ' ἢ μήτηρ τοῦ τῶ εἶχε διηγηθῆ πόσον ἔξοικος καὶ ζωηρὰ ἦτο κατόπιν δὲ ἐσκέφθη δεῖ οἱ δύο μῆνες τῶν καύσεων θά παρήρχοντο γρήγορα, καὶ δεῖ τότε ἔρπετο αὐτὸς νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ μακρυνὴν πόλιν, ἔπου ἔμελλε νὰ ἐμῆθῃ ὡς ἔσωτερικός εἰς μεγάλον τι ἐκπαιθευτήριον, διὰ νὰ προετοιμασθῆ, ἔπως γένην πεπαιδευμένος καὶ ἔξοικος ἀνὴρ. ἱκανὸς νὰ κάμῃ τὸν δρόμον τοῦ εἰς τὸν κόσμον. Ὁ Ἑρρίκος δὲν εἶχε ποτε χωρισθῆ ἀπὸ τὴν μητέρα τοῦ, ἢ ἰδέα λοιπὸν δεῖ ἐκεῖ εἰς τὸ σχολεῖον θά ἔβλεπε μόνον ξένα πρόσωπα — αὐτὸς, ὅστις, εἶχε συνηθίσει νὰ βλέπῃ πάντοτε τὸ ἀγαπητὸν ἐλεῖνο πρόσωπον, — τὸν ἔταρατῆν.

Ἄλλ' οὔτε ἢ λοπηρὰ αὐτὴ ἰδέα, οὔτε ἄλλο τι ἦτον ἱκανὸν νὰ τὸν κάμῃ νὰ λησμονήσῃ τὴν σκέψιν ἦτις τὸν ἠκολούθει παντοῦ καὶ πάντοτε. — τὴν μαύρην ἐκείνην σκέψιν, ἦτις τῶ ἔτρωγε τὴν καρδίαν ἀκόμη καὶ ὅταν ἦτον εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός τοῦ, ἀλλὰ πολὺ περισσώτερον δάσις ἦτο μόνος.

Καὶ ὁμοιος ἢ μελαγχολία τοῦ δὲν ἦτο ποτε μεγαλειτέρα παρὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, δεῖ τὸ πᾶν ἦτο γαλήνη καὶ περὶ αὐτοῦ. Ὅποια βραδεία γαλήνη ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ μικροῦ ἐκείνου δάσους! Πόσον καλὸν θά ἦτον ἂν ἠδύνατο κανεὶς νὰ γένην ἄνθος ἢ θάμνος ἢ ἀπλῶς ἄγριον χορταράκι, χωρὶς ἄλλην ἐννοίαν παρὰ νὰ ἀνθίσῃ καὶ νὰ νὰ κραυγίσῃ, ἀνευ τύψεων συνειδήσεως! Ἄλλ' ἢ λοπηρὰ τοῦ Ἑρρίκου δὲν ἐβασιάζετο πλέον; τὰ δάκρυα ἔρρευαν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ ὡς τὰ νερὰ κρήνης κεκρυμμένης. Ἐκλάουσε πολλὴν ὥραν, τέλος δὲ πνιγμένος ὑπὸ λυγμῶν ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὴν χλόην, καὶ κρύπτων τὸ πρόσωπόν τοῦ εἰς τὰ,

χειράς του, φμεινεν ἀκίνητος, κλαίων και ἀναπολῶν εἰς τὸν νοῦν του τὰ αἰτία τῆς λύπης του ταύτης.

Κανείς ποτε δὲν θὰ ἐπράττει τὸ κακὸν ἂν ἐγνώριζε ποίας λόπας τούτο σφύρει ὀπίσω του.

Ἐξ μῆνης εἶχον παρέλθει ἀπὸ τὴν σκοτεινὴν ἐκείνην ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἐρρίκος ἔγεινεν ἕνωχος μεγάλου τινὸς σφάλματος — και ὅμως τὸ σφάλμα ἐκεῖνο ἔμεινεν ἐμπεπηγμένον εἰς τὴν συνείδησίν του, ἀπαράλλακτα ὡς νὰ εἶχε διαπραχθῆ τὴν χθεςσινὴν ἢ και αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἡμέραν. (ἀκολουθεῖ)

Ὁ κάλλιστος φίλος.

Πόσον εὐχάριστον νὰ ἔχη κανείς ἕνα φίλον! Νομίζει δτι αἱ καλλίτεραι ὥραι τῆς ἡμέρας εἶναι ἐκεῖναι, τὰς ὁποίας περνᾷ μαζύ του, και ὅταν χωριθῶν δὲν βλέπει τὴν στιγμὴν δτε θὰ τὸν ἴδῃ πάλιν. Δὲν ἔχουν κρυφά ὁ εἰς ἀπὸ τὸν ἄλλον, και ὅλα των τὰ σχέδια και αἱ διασκεδάσεις εἶναι κοινά. Πόσον εὐτυχής εἶναι ὁ παις, ὅστις ἔχει ἕνα τοιοῦτον φίλον, τὸν ὁποῖον εἰσπορεῖ νὰ ἐμπιστεῖται, και ὁ ὁποῖος λαμβάνει πάντοτε τὸ μέρος του εἰς κάθε φιλονεικίαν και διαφορὰν, τὴν ὁποίαν ἔχει μὲ ἄλλους, — φίλον ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἴσπορεῖ νὰ ζητήσῃ μίαν χάριν, και ὅστις θὰ τὴν κάμῃ χωρὶς νὰ τὸ νομίσῃ βάρος. Ἴσως εἴπη τις δτι τοιοῦτοι φίλοι εἶναι σπάνιοι. Ἔστω ἄλλ' ὅμως πᾶν παιδίον ἔχει εἰς τὴν ἑξουσίαν του νὰ ἀποκτήσῃ τοιοῦτον φίλον, στενὸν, ἀφωσιωμένον και πιστὸν, ὅστις νὰ μὴ ἔχη κανὲν ἀπὸ τὰ ἐλαττώματα, τὰ ὁποῖα ἀδύνατον νὰ μὴ ἔχη και τὸ κάλλιστον παιδίον τοῦ κόσμου.

Ὁ φίλος αὐτὸς εἶναι πρῶτον ὁπομονητικώτατος και συγχωρητικώτατος. Οἱ ἄλλοι φίλοι, ὅσῳ και ἂν μᾶς ἀγαποῦν, περιζίνονται ἐνίοτε ἀπὸ μίαν ἀπερίσκεπτόν μας λέξιν, φοχαίνονται ἀπὸ μίαν μικράν μας ἀδιαφορίαν. Ἄλλ' ὁ καλὸς οὗτος φίλος εἶναι πάντοτε ὁ αὐτός. Εἶτε τὸν λητμονοῦμεν, εἶτε τὸν λυποῦμεν δὲν μας κακίζει, ἀλλ' ἄμα τὸν ἐνθυμηθῶμεν πάλιν και ὑπάγωμεν νὰ τὸν ἀναζητήσωμεν, μᾶς ὑποδέχεται χωρὶς παράπονα και ἐπιπλήξεις; και προθύμως συγχωρεῖ τὴν ἀδιαφορίαν μας.

Εἶναι ἀγαθώτατος και εὐεργετικώτατος φίλος. Μᾶς χαρίζει καθ' ἑκάστην και ἀδιακόπως δῶρα καλά, και ὅταν ἀκόμη ἡμεῖς τὰ λαμβάνομεν χωρὶς κανὲν εὐχαριστιῶν νὰ τῷ εἴπωμεν, δὲν παύει τὰς εὐεργασίας του, ἀλλὰ καθ' ἑκάστην μᾶς πέμπει νέας ἀποδείξεις τῆς ἀγαθότητός του.

Οἱ ἄλλοι φίλοι ὅσον και ἂν ἦναι σχετικοὶ τῆς σκευογενείας δὲν δύνανται νὰ ἦναι πάντοτε μαζὶ μας, Ἐχουν τὰς ἰδιαιτέρας των ὑποχρεώσεις πρὸς τοὺς γονεῖς

και ἄλλους συγγενεῖς των, ἔχουν ἐργασίας και διασκεδάσεις ἀκόμη, χωριστὰ ἀπὸ ἡμᾶς. Ἄλλ' ὁ καλὸς οὗτος φίλος, δὲν μας ἀφίναί ποτὲ ἐξ ἰδίας του θαλήσεως. Ἐὰν τὸν θέλωμεν, μένει μαζὶ μας πάντοτε, και εἰς ὁποίαν δὴποτε στιγμὴν τὸν φωνάζομεν εὐρίσκεται ἐκεῖ πλησίον μας διὰ νὰ μᾶς βοηθήσῃ εἰς ὅ,τι ἔχομεν ἀνάγκην.

Τὰ προτερήματα τοῦ καλοῦ τούτου φίλου θὰ ἐγέμιζαν πολλές σελίδας, ἂν ἤθελον τὰ ἀναφέρει ὅλα ἰδοῦ ὅμως τὸ σπουδαιότερον και κάλλιστον πάντων — εἶναι τὸ μέγιστον σημεῖον τῆς φιλίας — ἡ ἀγάπη. Τόσον ἠγάπησε μικροὶ μου φίλοι, σὰς και ὅλα τὰ λοιπὰ παιδιά τοῦ κόσμου, ὥστε κατῆλθεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν εἰς τὴν γῆν και ἔγεινε πτωχὸν παιδίον, και τέλος ἐσταυρώθη διὰ νὰ σᾶς ἀνοίξῃ τὴν θύραν τοῦ Παραδείσου, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν εἶθε ἀξιοὶ μόνοι σας νὰ εἰσέλθητε, ἀλλὰ μόνον χάριν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅστις εἶναι ὁ κάλλιστος φίλος τῶν παιδιῶν καθὼς και τῶν ἡλικιωμένων. Μεγαλειτέραν ἀγάπην ταύτης δὲν δύναται νὰ ἔχη τις, — αὐτοῦ νὰ δώσῃ τὴν ζωὴν του διὰ τὸν φίλον αὐτοῦ. «Ὁ Καλὸς σας Φίλος ἔδωκε τὴν ζωὴν του διὰ σᾶς, τί λοιπὸν θὰ τῷ ἀνταποδώσῃτε σῆς; Ὅυτε χρυσόν, οὔτε λίβανον, οὔτε σμόρναν, ἀλλὰ τὸ δῶρον τῆς ἀληθοῦς φιλίας, τὴν ἀγάπην, — τὴν ὀψίστην και ἐντελειστάτην ἀγάπην τῆς καρδίας σας, και τότε μόνον θὰ ἔτιωθῆτε νὰ πράττητε και τὸ θέλημά του, διότι αὐτὸς ὁ ἴσως εἶπεν, «Ἐὰν μὲ ἀγαπᾶτε, τὴς ἐντολάς μου πολεῖτε.»

Ο ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΚΑΙ Ο ΚΥΚΛΩΨ.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ σκηνὴν ἐκ τῆς Ὀδυσσεΐας τοῦ Ὀμήρου, — τὸ ἐπεισόδιον ἐκεῖνο τῶν περιπετειῶν τοῦ Ὀδυσσεῦς μετὰ τοῦ Κύκλωπος, δτε τὸν κερνᾷ οἶνον, ἐξ ἐκείνου, τὸν ὁποῖον εἶχε φέρει ὡς προσφορὰν εἰρηκὴν πρὸς αὐτόν. Ὁ Ὀδυσσεὺς ὡς εἰσεύρετε, ἦτο ἐκ τῶν Ἑλλήνων ἡρώων, οἱ ὁποῖοι ἐπέστρεψαν μετὰ τὴν ἀλωσιν τῆς Τροίας; εἰς τὴν πατρίδα των, αἱ δὲ περιπέτειαι του καθ' ὁδὸν ἀποταλοῦν τὸ θέμα τοῦ ἐνὸς τῶν δύο μεγάλων ἔργων τοῦ Ὀμήρου. Μία τῶν περιπετειῶν τούτων ἦτο ἡ ἐπίσκεψίς του εἰς τὴν νῆσον τῶν Κυκλώπων, εἴπως, ὡς βεβαίως; εἰσεύρετε, ἦσαν μυθολογικά τινα τέρατα γιγανταίου ἀναστήματος μὲ ἕνα μόνον ὀφθαλμὸν εἰς τὸ μέσον τοῦ μετώπου των.

Ἀφῆσας τὸ πλοῖόν του ἀραγμένον εἰς ἀπόκεντρον μέρος τῆς παραλίας ὁ Ὀδυσσεὺς μὲ δώδεκα ἐκλεκτοὺς συντρόφους ἐπροχώρησεν εἰς τὴν νῆσον ἵνα ἐπίσκεψθῆ τὸν Κύκλωπα, ἐπειδὴ δὲ δὲν τον ἤδραν ἐντὸς τοῦ

σπηλαίου του έκαθισαν και έφαγαν και έπιναν εκ του γάλακτος και του τυρού, τα όποια ηύραν εκεί άφθονα. 'Αλλ' ότε αυτός επέστρεψε και τους ηύραν, έθυμώθη φοβερά και φονεύσας δύο εκ αυτών τους έφαγεν. 'Ο 'Οδυσσεύς και οι λοιποί άπηλπισμένοι δέν ηύριραν τί να πράξουν· απέφασαν να φονεύσουν τον Πολύφημον ένψ έκοιμάτο, — άλλ' ύστερον έσκέφθησαν ότι θα απέθνησκαν και αυτοί εκεί διότι ή είσοδος του σπηλαίου έφράσσεται με βράχον ύπερογκον, τον όποιον μόνος ό Κύκλωψ ηύονατο να μετακινήση. 'Αλλ' ό 'Οδυσσεύς, όστις έφημιζέτο ως ό έξυπνότατος όλων των Έλλήνων, έπενόησε τό έξής τέχνασμα—'Εήν έπο' μένην έσπέραν, άφού έφαγαν άλλους δύο των συντρόφων του ό Κύκλωψ, τή προσφέρει να πύξ ει τοϋ γλυ-

σκην, οι αίχμαλωτοί του τή εξέφυγαν κρυφέντες υπό τας κοιλίας των δασυτρίχων προβάτων, ένψ ό Κύκλωψ έψηλάφει την ράχιν των μόνων. Ούτω δέ έφθασαν άσφαλώς εις τά πλοία των, και προς στιγμήν άηλάχθησαν του κινδύνου, άν και βραδύτερον ή κατάρα του Κύκλωπος τοις έπροέένησε μεγάλα δυστυχήματα.

Ταύτα έν συντόμω προς έξήγησιν της εικόνας· σάς συμβουλεύω όμως, όσοι από σάς δέν αναγνώσατε ήδη την 'Οδύσειαν, να καταβαλατε πάσαν προσπάθειαν ώστε να την αναγνώσητε, διότι είναι τό φραιότατον παραμύθιον του κόσμου!

'Οδυσσεύς και Πολύφημος.

κοϋ μαύρου οίνου, τον όποιον είχε φέρει εκ του πλοίου, άφού δέ ό Κύκλωψ κατενθουσιασθείς εκ της γλυκύτητός του έζήτησε και έπινε δλόκληρον τον άσκον, τον κατέλαβεν ύπνος βαθύτατος, τότε δέ ό 'Οδυσσεύς με την βοήθειαν τεσσάρων συντρόφων του έπύρωσε χονδρήν και αίχμηράν δοκόν, και την ένέπηξεν εις την όφθαλμόν του Πολυφήμου, όστις άνεπήδησεν εκ του ύπνου βοών και κραυγάζων, αλλά μάτην, διότι ούτε τους βασανιστάς του ηδυνήθη να συλλάβη, ούτε επέτυχεν να τους τιμωρήσουν οι άλλοι Κύκλωπες, οι όποιοι συνήχθησαν έξω του άντρου ακούσαντες τας φωνάς του. Την δέ έπομένην πρωίαν, ότε απέκύνισαν τον βράχον εκ της είσοδου του σπηλαίου διά να εκβάλη τας άμνάδας και τους κριούς του εις την βο-

ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ.

'Η άπέναντι εικόνα παριστά μαρτύριον Χριστιανών έν τή άμφιθέατρω της Ρώμης. Αι δύο εμπρόσθιοι μορφαί είναι σύζυγοι, ό Εύδαρος και ή Κυμοδόκη, τον δέ βίον και τον θάνατόν των περιέγραψε διάσημος τις Γάλλος συγγραφέας ό Σατωβριάνδος εις τι λαμπρόν σύγγραμμά του επιγραφόμενον· Οι μάρτυρες·»

«'Αμα ένεφανίσθη ό αυτοκράτωρ εις τό άμφιθέατρον, οι θεαταί έσηκώθησαν και τον έχαίρεισαν ως συνήθως. 'Ο Εύδαρος κλίνει την κεφαλήν του με σεβασμόν, και ή Κυμοδόκη προχωρεί προς τό αυτοκρατορικόν θεωρείον διά να ζητήση την χάριν της ζωής του Εύδαρου, και να προσφερθή άντ' αυτού. 'Αλλ' ό όχλος

δστις πρὸ πολλοῦ ἐπερίμενε τὴν στιγμὴν ταύτην, ἐδή-
φησε ἐν αἵμα τῶν θυμάτων διπλασίως ἅμα εἶδεν αὐτά·

Πανταχόθεν ἀντηχοῦν φωναί. « Τὰ θηρία ! » Ἄς ἀπο-
λυθοῦν τὰ θηρία ! « Ὁ Εὐδῶρος προσπαθεῖ νὰ ἑμι-
λήσῃ εἰς τὸ πλῆθος ὑπὲρ τῆς γυναίκος του, ἀλλ' αἱ
κραυγαὶ πνίγουσιν τὴν φωνήν του. Ἄς δοθῇ τὸ σημεῖον !
Ρίψατε τοὺς Χριστιανοὺς εἰς τὰ θηρία ! »

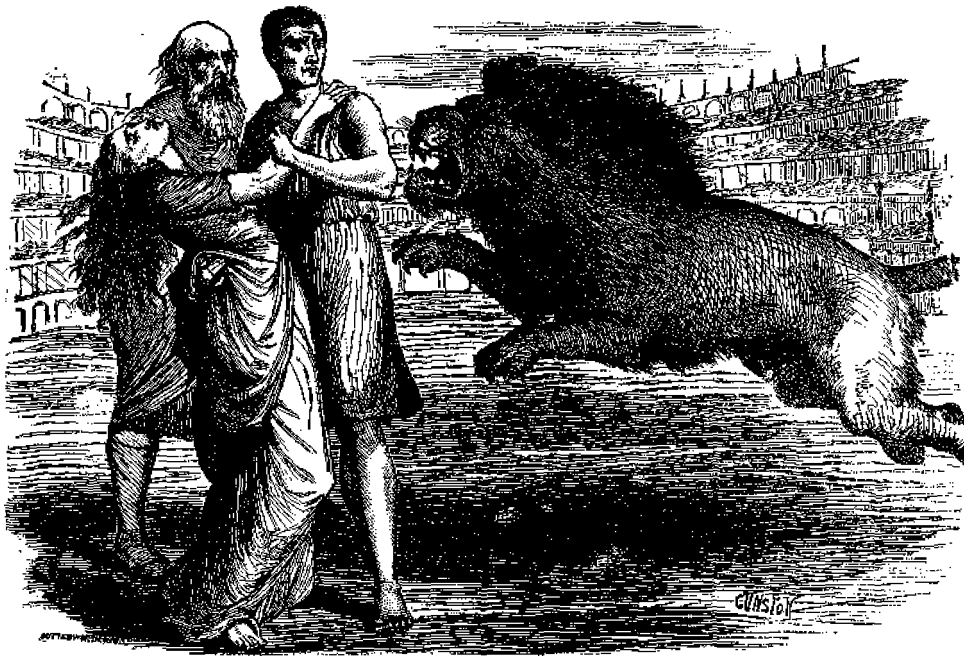
Ἡ σάλπιξ ἔχει ἀγγέλλουσα τὴν ἐμφάνισιν τῶν
ἀγρίων θηρίων Ἡ σάλπιγξ ἔχει τὸ δεῦτε-
ρον, ἡ βαρεῖα θόρα τοῦ ἀντρου τοῦ λέοντος τρίζει. Ὁ
ἀθλητὴς δστις τὴν ἦνοιξε σπεύθει νὰ φύγῃ --- Ἡ
σάλπιγξ ἔχει τὸ τρίτον, Ὁ λέων, λυθεὶς ἀπὸ τὰς
ἀλύσεις· πηδᾷ εἰς τὴν κόνιστραν ἀγρίας, βρυχώμενος.
Φρίκη καταλαμβάνει τοὺς θεατὰς ! Ἡ Κυμοδόχη φο-

Μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ὁ Εὐδῶρος τὴν παρακλοθεῖ εἰς
τὰς αἰωνίους μονάς.»

Ὁ Ἀπόμαχος,

Ὁ μεγάλος περίπατος τῆς Βιέννης εἶναι μίᾳ ὡραία
δενδροστοιχία, τὴν ὁποίαν ὀνομάζουσι τὸ Πράτερ. Ἐκεῖ
δταν ἦναι καλὸς ὁ καιρὸς, βλέπει τις τὰ ὠραιότατα
ἀμάξια τῆς Βιέννης, τὰ κομψότατα ἄλογα, τὰς πλου-
σιωαίτας στολὰς καὶ τὰς νεωτάτας μόδας τῶν Παρι-
σίων· βλέπει δὲ καὶ ἀνθοπωλίδας καὶ σπιρτοπώλας,
ἀκόμη δὲ καὶ ἐπαίτας, οἱ ὁποῖοι ἐλπίζουν νὰ λάβουσι
ἐλεημοσύνην ἀπὸ τοὺς πλουσίους.

Ἐνα καιρὸν, ὄχι πρὸ πολλῶν χρόνων, ἔζη εἰς τὴν

Μαρτύριον Χριστιανῶν.

δαίται καὶ φωνάζει « Σῶσέ με ! Ὁ, σῶσέ με ! » καὶ πι-
πτει εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Εὐδῶρου.

Ὁ λέων, ἄρθουται καὶ βυθίζει τοὺς φοβεροὺς τοῦ
δουχας εἰς τὸν τράχηλον τοῦ Εὐδῶρου. Ἡ Κυμοδόχη
στηριζομένη εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ σοῦζου τῆς βλέ-
πει αἰφνης τὴν αἵματηρὰν κεφαλὴν τοῦ θηρίου νὰ
προβάλλῃ ἐπισθεν τοῦ Εὐδῶρου. Ἡ ζωὴ ἐγκαταλεί-
πει τὰ μέλη τῆς, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς κλείονται, καὶ κρέ-
ματα ἀπὸ τοῦ τραχήλου τοῦ Εὐδῶρου.

Κατέρχονται ἀπὸ τὸν οὐρανὸν αἱ ἁγίαί· μάρτυρες
διὰ νὰ λάβωσι τὴν νέαν σύντροφόν των. Ὁ λέων εἶχε
συντρίψει τὸν ἀλαβάστρινον τράχηλον τῆς Κυμοδόχης.
Ἐκπνέει ἡ νεάνις ἀκόπως· καὶ χωρὶς πόνου. Πίπτει
ὡς ἄνθος θερζόμενον ὑπὸ τοῦ δρεπάνου τοῦ χωρικοῦ.

Βιέννην εἰς ἀπόμαχος, τοῦ ὁποίου ἡ σύνταξις ἦτο
τόσον μικρά, ὥστε δὲν τῆ ἤρκει διὰ νὰ ζήσῃ. Ἐπαί-
της νὰ γείνη ὁ πάλαι στρατιωτῆς δὲν κατεδέχετο, ἀλλὰ
θέλων νὰ κερδίξῃ τὸ ψωμί του ἔλαβε τὸ βιολίον τοῦ
πατρός του, δστις ἦτο μουσικὸς, καὶ ἐξήρχετο καθ' ἐκά-
στην εἰς τὸ Πράτερ, δπου στηριζόμενος, ὅπως ἤμποῦ-
ροῦσεν ἐπάνω εἰς τὸν ξύλινόν του πόδα, ἔπαιζε διάφορα
στρατιωτικὰ καὶ ἔθνικὰ ἄσματα, ἐνῶ ὁ σκύλος του, εἰς
στάσιν σοῦζα, ἐκράτει εἰς τὸ στόμα του τὸ καπέλλον
τοῦ κυρίου του, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ διαβάται ἔρριπταν
ἐνίοτε ὀλίγα χρήματα.

Μίαν ἡμέραν οἱ δύο σύντροφοι ἦσαν κατὰ τὴν συ-
νήθειάν των εἰς τὴν θέσιν των, ὑποκάτω ἐνὸς μεγα-
λοῦ βένδρου, ἀλλ' ἂν καὶ ἔστεκον ἐκεῖ ἀπὸ τὸ μεση-

μέρι τὸ καπέλλον δὲν εἶχεν οὔτε μίαν πεντάραν. Οἱ ἄνθρωποι ἐπηγαινοῦντο μετὰ χαρὰν, μετὰ γέλοιο, μετὰ ὀμίλιας, ἀλλ' οὐδεὶς εἶχε γυρίσει νὰ ἴδῃ τὸν γέροντα ἀπόμαχον καὶ τὸν σκύλον του. Ἄν τὸν ἐκώταζαν, βεβαίως θὰ τὸν ἐλεοῦσαν, διότι ἦτο κάτισχνος ἀπὸ τὴν κακοπέρασιν καὶ πτωχὰ ἐνδεδυμένος. Εἰς τὸ στήθος τοῦ στρατιωτικοῦ τοῦ μανδύου ἐφόρει σταυρὸν, τὸ παράσημον, τὸ ὁποῖον εἶχε κερδίσει μετὰ θυσίαν τριῶν ἀκτύλων τῆς δεξιᾶς τοῦ χειρὸς καὶ τοῦ ἐνὸς τοῦ σκέλους, ἄνωθεν τοῦ γόνατος. Ὅλα ταῦτα τὰ εἶχε πάθει διὰ τὴν πατριδα, καὶ ὅμως κανεὶς δὲν ἐγύριζε νὰ τὸν ἴδῃ, κανεὶς νὰ τὸν ἐλεήσει χάριν τοῦ παρασήμου ἐκείνου.

Ἐπαιζον ὅσον τὸ δυνατόν καλλίτερα, — ᾄσματα ἔθνικα, ᾄσματα στρατιωτικά, μοιρολόγια, τραγοῦδια τοῦ χοροῦ — κανεὶς ὅμως δὲν ἐσταμάτα, καμμία πεντάρα δὲν ἐπιπτεν εἰς τὸ καπέλλον. Ἡ ἡμέρα ἐτελείωνε καὶ ὁ ἀπόμαχος ἐσκέπτετο διὰ ψωμί δὲν θὰ ἔτρωγε τὴν ἐσπέραν αὐτήν. Ὁ σκύλος τοῦλάχιστον ἐσυνάζε κόκκαλα καὶ κομμάτια ἀπὸ τοὺς δρόμους, ἀλλ' αὐτὸς θὰ ἐκοιμᾶτο νηστικός. Τὰ δάκρυα τῶ ἤλθαν χωρὶς νὰ θέλῃ ἐσήκωσε βιαστικὰ τὴν χεῖρα νὰ τὰ ἀποσπογγίσῃ, ὅτε βλέπουν οἱ θαμβωμένοι τοῦ ὀφθαλμοῦ ἓνα ξένον, πολιτικὰ ἐνδεδυμένον; ὅστις πλησιάζει καὶ τῶ προσφέρει χρυσοῦν νόμισμα. Ὁ κύριος αὐτὸς τὴν εἶχε παρατηρήσει ἀκριτὴν ὥραν μετὰ συμπάθειαν, ἀλλ' ὅτε πλέον εἶδε τὰ δάκρυα, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῆ τῶ ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἐπιπταν ἐπάνω εἰς τὴν καρδίαν τοῦ σταλαγματῆται λυωμένου μολόβδου.

«Μοῦ δανείσεις τὸ βιολί σου δι' ἓν τέταρτον τῆς ὥρας;» λέγει εἰς τὸν ἀπόμαχον. Ἐκεῖνος τῶ δίδει τὸ βιολίον χωρὶς νὰ ἠμπορήσῃ ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν του νὰ εἰπῆ λέξιν. Ὁ κύριος τὸ ἐδοκίμασε πρῶτον—

«Ἄρκετὰ καλὸν ὄργανον,» εἶπε. «Μόνον χόρδισμα χρειάζεται!» καὶ λέγων τοῦτο ἐσφριγε καλῶς τὰς χορδὰς, ἕωσθ' ἀνέδωκαν τόνους γλυκοὺς καὶ καθαροὺς. —

Ὁ ἀπόμαχος ἔστρεφεν ἐκπληκτός —

«Αὐτὸ ἄρα εἶναι τὸ παλαῖο βιολί μου;» ἐσκέπτετο.

Ἄλλ' ἤδη ὁ ξένος ἤρχισε νὰ παίξῃ καὶ μετὰ τοὺς πρῶτους ἤχους ὄλοι οἱ διαβάται ἐστράφησαν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Ἦτο πρᾶγμα πρωτοφανές, κύριος καλοενδεδυμένος νὰ παίξῃ ἔξω εἰς τοὺς δρόμους, ἀλλ' ἐκτὸς τοῦτοῦ μουσικῆν τοιαύτην δὲν εἶχάν ποτε ἀκούσει ἀπὸ τοιαύτας περιστάσεις.

Ἐνόμιζε τις διὰ βροχὴν μαργαριτῶν ἐπιπτεν ἀπὸ τὰς χορδὰς τοῦ βιολίου, τόσον ἦσαν λεπτοὶ καὶ γλυκοὶ οἱ φθόγγοι του! Τὸ μέλος ἄλλοτε μὲν ὕψηλόν ἐφίκετο ὡς νὰ ἐξήρχετο ἀπὸ στόματα ἀγγέλων, ἄλλοτε θὲ χαμηλὸν ὀμιλοῦσε μετὰ θῆρην καὶ ἔκαμνε τοὺς ὀφθαλ-

μοὺς τῶν ἀκροατῶν νὰ θαμβῶνεν. Πᾶσαν στιγμὴν ἐπλησίαζον νέοι ἀκροαταὶ, ἕωσθ' ἐσχηματίσθη πυκνὸς κύκλος περὶ τοῦ μουσικοῦ καὶ τοῦ ἀπομάχου ... ὄλοι ἤκουον ἐκστατικοί, καὶ κατὰ τὰ διαλείμματα τῆς μουσικῆς ἔρριπτον ὄχι μόνον πεντάρας, ἀλλὰ καὶ ἀργυρὰ καὶ χρυσὰ νομίσματα εἰς τὸ καπέλλον τοῦ ἀπομάχου. Ὁ δὲ σκύλος ἐννοῶν, ὡς φαίνεται, τί ἔπρεχεν, ἐκίνε φρενιτωδῶς τὴν οὐρὰν του.

Τὸ καπέλλον ἐγέμισεν ἐπὶ τέλους, καὶ παρ' ὀλίγον νὰ ξεκατωθῆ.

«Ἄδεικασί τε, γέρον,» εἶπεν ὁ ξένος, «θὰ σοὶ τὸ γέμισω πάλιν.»

Ὁ ἀπόμαχος τὸ ἐκένωσεν εἰς τὸν κόλπον του.

Τότε ὁ ξένος ἤρχισε νέον μέλος. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀπῆσ' τραπταν, οἱ δὲ ἀκροαταὶ τοῦ κατενθουσιασμένοι ἐφώναζαν «Εὖγε! Εὖγε!» ἐνῶ τὰ χροῖματα ἐπιπτον ὡς χαλαρὰ ἀπὸ τὰς ἀμάξας εἰς τὸ καπέλλον. τὸ ὁποῖον ἐντὸς ὀλίγου πάλιν ἐγέμισεν. Ἄφου δὲ κατέπλευσαν ὀλίγον τὰ χειροκροτήματα, ὁ ξένος ἤρχισε μετὰ πολλὴν σοβαρότητα νὰ παίξῃ τὸν Ἐθνικὸν ὕμνον, εὐθὺς δὲ ὄλοι ἐξεσκηπασθήσαν καὶ ἔμειναν ἀσκηποι μέχρι τέλους τοῦ μεγαλοπρεποῦς ᾄσματος. Ἄλλ' ἐνῶ οἱ ἄνθρωποι ἐζητωκραύγαζον καὶ ἔσειον τοὺς πῆλους τῶν ἐκ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῶν, ὁ ξένος θέτει ἠσώχως τὸ βιολίον εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀπομάχου, καὶ πρὶν οὗτος δυνήθῃ νὰ εἰπῆ λέξιν, ἔγεινεν ἄφαντος εἰς τὸ πλῆθος.

«Ποῖος εἶναι; Ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;» ἐφώναζον ὄλοι, ὁ εἰς ἐρωτῶν τὸν γείτονά του.

«Ἐγὼ τὸν γνωρίζω,» ἀπεκρίθη κύριος, προβαίνων εἰς τὸ μέσον. «Εἶναι ὁ περίφημος βιολιστῆς Βιουσέρ, ὅστις εἰσέρπει νὰ ἀγιάξῃ τὴν τέχνην του διὰ τοιαύτων ἔργων-φιλανθρωπίας. Ἀθάνατος ἢ μνήμη του!»

«Ἀθάνατος ἢ μνήμη του!» ἐπανέλαβε τὸ πλῆθος.

Ὁ δὲ πτωχὸς ἀπόμαχος ἐνώσας τὰς χεῖρας καὶ ὀφθαλμῶν τοῦ ἐνδάκρυς τοῦ ὀφθαλμοῦ; πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐφώναζεν—

«Ἀναπόδος του, Κύριε, πλουσίως τὴν εδεργείαν του.»

Βεβαίως ἦσαν δύο εὐτοχεῖς καρδίαι τὴν ἐσπέραν ἐκείνην εἰς τὴν Βιέννην. Ἡ μία ἦτο ἡ τοῦ ἀπομάχου, ὅστις ἔβλεπε τὰ γηρατεῖα τοῦ ἐξησφαλισμένα ἀπὸ ἀνάγκην, ἡ δὲ ἄλλη τοῦ φιλανθρώπου καλλιτέχνη, ὅστις ἐδοκίμασε τὴν ἡμέραν ἐκείνην γλυκυτέραν εὐχαρίστησιν παρ' ὅτι τῶ ἐπροξένησάν ποτε οἱ ὕψιστοι ἐπαινοὶ καὶ αἱ τιμαὶ τοῦ κόσμου!

— Κύριε προφύλαξέ με
ἀπὸ φίλον μου πιστόν,
ἐπειδὴ ἔμπορὰ καὶ μόνος
νὰ προφυλαχθῆ ἀπ' ἐχθρόν.

ΟΛΙΓΑ ΠΕΡΙ ΜΕΛΙΣΣΩΝ

(Συνήγεια ἰδε προηγ. φύλλον)

Εἰς πᾶσαν κοινωνίαν ὑπάρχει τάξις ἀνθρώπων, οἱ ἅποιοι ζοῦν καὶ συντηροῦνται διὰ τοῦ κόπου τῶν ἄλλων, χωρὶς νὰ πράττουν τὸ παραμικρὸν πρὸς αὐτοβοήθειαν, ἢ χάριν τῆς προόδου καὶ ἀφελείας τῶν ἄλλων. Τοιοῦτοι, εἰς τὸ βασιλεῖον τῶν μελισσῶν, εἶναι οἱ κηφῆνες, οἵτινες οὔτε εἰς τὰς ἔξω, οὔτε εἰς τὰς ἐντὸς τῆς κυψέλης ἐργασίας λαμβάνουν μέρος, ἀλλὰ δαπανοῦν τὴν ζωὴν των τρώγοντες καὶ πίνοντες, ἀμέριμοι περὶ τῆς φοβερᾶς τύχης, ἣτις μέλλει νὰ τοὺς καταλάβῃ ὡς κοινὴ τῆς ὀκνηρίας των.

Δὲν εἶναι ὅμως τόσον ἀξιοκατάκριτοι οἱ κηφῆνες, ὅσον εἶναι τὰ ὀκνηρὰ καὶ ἄχρηστα μέλη τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν, διότι δὲν εἶναι ἐφροδισμένοι μὲ τὰ ἀναγκαῖα ὄργανα, ὅπως λάβουν μέρος εἰς τὰς ἐργασίας τῆς κυψέλης. Ἡ προδοσίς των δὲν εἶναι κατάλληλος πρὸς ὁλόκληρον μελίτην ἀπὸ τὰ ἄνθη, θυλακίαι δὲ εἰς τὰ ἅποια νὰ ἀποθηκεύσων τὴν γύριν καὶ τὴν λοιπὴν τροφήν τῶν μελισσῶν δὲν ἔχουν, ἐπίσης τοῖς λαίπουν τὰ ὄργανα, διὰ τῶν ὁποίων σχηματίζεται ὁ κηρός, καὶ τελευταῖον στεροῦνται κέντρου, ὥστε προσβαλλόμενοι νὰ δύνανται νὰ ἀμυνθῶν. Ἐξαρτῶνται λοιπὸν ἐντελῶς ἐκ τῆς ἐλεημοσύνης τῶν συντρόφων των, καὶ πράγματι τρέφονται ἀπ' αὐτὰς ἀγογγύστως μέχρι τινός — συνήθως ἐπὶ τέσσαρας μῆνας ἀπὸ τῆς γεννήσεώς των, τότε ὅμως — τὸν Ἰούλιον ἢ τὸν Αὐγούστου συνήθως — ἐξέρπονται οὐσῶσμοι αἱ ἐργάταιδες καὶ τοὺς διώκουν ἀπὸ τὴν κυψέλην, ἐὰν δὲ ἀντισταθοῦν κεντρῶνουν καὶ οὕτω τοὺς φονεύουν.

Τὸ ἐνστικτὸν τῆς προνοίας εἶναι ἔν ἀπὸ τὰ ἰσχυρότατα εἰς τὰς μελίσσας, ἐπομένως ἂν καὶ προθύμως τρέφουν καὶ διατηροῦν τοὺς ἀέργους κηφῆνας καθ' ὅλην τὴν ἐποχὴν τῶν ἀνθῶν, ὅτε τὸ μέλι εἶναι ἀφθονον, εὐθὺς ὅμως ὡς ἐνοήσων ὅτι πλησιάζει ὁ χειμὼν, σπεύδου νὰ ἀπαλλαγθοῦν τῶν ἀχρήστων τούτων συντρόφων των, ἐκ φόβου μήπως περιέλθῃ ὀλόκληρος ἡ κυψέλη εἰς ἀνάγκην, ἐὰν ἐξακολουθήσων τρέφοντες τοὺς μὴ ἐργαζομένους πρὸς συντήρησιν ἑαυτῶν ἢ τῶν ἄλλων. Ἐνοεῖται ὅτι οἱ κηφῆνες, ἀποβληθέντες τῆς κυψέλης, δὲν δύνανται νὰ ζήσων ἐπὶ πολὺ, ἀλλ' ἐὰν κατορθώσων νὰ ἐπιζήσων μέχρι τοῦ χειμῶνος, καταστρέφονται ὑπὸ τοῦ ψύχους.

Πθανὸν τοῦτο νὰ φανῇ ἀδίκημα πρὸς τὰς δυστυχεῖς ταύτας μελίσσας, αἱ ὅποια δὲν ἔχουν τὰ ἀναγκαῖα ὄργανα πρὸς συντήρησιν ἑαυτῶν, ἀλλ' ὡς ἡμεθεὶς βέβαιοι εἶμι ὁ κηφῆν ἠδύνατο νὰ κάμῃ πολλὰς ἐργασίας, οἰκιακὰς, διὰ νὰ εἰπωμεν οὕτω, τὰς ὁποίας βαρύνεται νὰ κάμῃ, ὡς ἐκ τούτου δὲ δὲν ἀδικεῖται ἀπορριπτόμενος ὡς ἄχρηστον μέλος τῆς κυψέλης. Ἰδοὺ, παραδείγματος χάριν, ἐργασία τις ἀναγκασιωτάτη πρὸς εὐεξίαν τοῦ σμήνους, τὴν ὁποῖαν ἠδύνατο νὰ ἐκτελοῦν οἱ κηφῆνες ἀντὶ τῶν ἐργατιδῶν. Ὁ στενὸς χώρος τῆς κυψέλης καὶ τὰ πλήθη τῶν μελισσῶν, αἵτινες συσσωρεύονται ἐντὸς αὐτῆς, θὰ ἔκαμον τὴν ἀτμοσφαῖραν πληκτικωτάτην, ἐὰν δὲν κατέφευγον αἰσθητικὰ μέλισσαι εἰς τὸ ἐξῆς μέσον ἀερισμοῦ Δύο ἐξ αὐτῶν στέκου εἰς τὴν θύραν τῆς κυψέλης καὶ πάλ...

λουσαι τὰς πτέρυγὰς των ταχέως ὡς ριπίδια σχηματίζου ἰσχυρὸν ρεῦμα καθαροῦ ἀέρος, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε διαλαίπει, διότι εὐθὺς ὡς κουρασθῶσιν αἱ πρῶται δύο μέλισσαι, τρέχουν δύο νέαι καὶ τὰς ἀντικαθιστοῦν, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς νοχθημερῶν, ἐνὸσφ ἡ θερμοκρασία τοῦ καιροῦ τὸ ἀπαιτεῖται (ἀκολουθεῖ)

Ὁ Βασιλεὺς τοῦ Τσομβιρί.

— Κωφάλαδόν τι παιδίον ἐρωτηθέν, «Ποῖος ἔκαμε τὸν κόσμον;» ἔγραψεν ἐπὶ τοῦ πίνακος, «Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.» «Διὰ τί δ' ὁ Χριστὸς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον;» «Πιστὸς ὁ λόγος καὶ πάσης ἀποδοχῆς ἄτιος, ὅτι ὁ Χριστὸς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ σώσῃ ἅμαρτωλοὺς.»

«Ἄλλὰ διὰ τί σὺ ἐγεννήθης κωφὸς καὶ βωδὸς, ἐνφ ἡμεῖς ὀμιλοῦμεν καὶ ἀκούομεν;» «Ναί, Πάτερ,» ἀπεκρίθη μετὰ σοβαρότητος, «διότι οὕτως ἐφάνη ἀρεστὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς σου.»

Ἡγεμῶν τοῦ Τσομβιρί.

Ὁ μαῦρος, τὸν ὁποῖον βλέπετε εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα, εἶναι ὁ νεαρὸς ἡγεμῶν τοῦ Τσομβιρί, τμηματός τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς ἐπὶ τοῦ Κόγγου ποταμοῦ. Αἱ φυλαὶ τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς ἀριθμοῦσιν 49,000,000 ψυχῶν, εἶναι δὲ ἐργατικοί, ἔξυπνοί, ρωμαλέοι, καὶ γενναῖοι πολεμισταί, ἀλλ' εἰδωλολάτραι. Οἱ Ἄγγλοι καὶ Ἀμερικανοὶ ἱεραπόστολοι ἔφεραν πολλοὺς εἰς τὸν Χριστιανισμόν.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

— Έθνικόν ἔμβλημα τῆς Ἀγγλίας εἶναι τὸ ρόδον, τῆς Οὐαλλίας τὸ πράσον, καὶ ἡ ἀκανθα τῆς Σκωτίας. Ὁ κ β α = ν ο ς, ἄνθος οὐρανὸν φερόμενον εἰς τὰ σπαρτὰ, ἔγεινε τὸ ἔθνη- κὸν ἄνθος τῆς Γερμανίας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοκράτο- ρος Οὐλλιέλμου, ὅστις τὸ ἀγαπᾷ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο, δεύει τὸν ὑπενομίζει τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν, δευτὸν ἐβόναζεν εἰς τοὺς ἀγροὺς μὲ τὴν μητέρα του. Διὰ τοῦτο καὶ ὀνομάζεται **Kaiser-blume**, δηλαδὴ «Ἄνθος τοῦ αὐτοκράτορος.» Ὡσαύ- τως ἔγινε παραδεικτὸν τὸ λε υ κ α ν θ α μ ο ς (ἡ μαργαρίτα) ὡς ἔθνικὸν ἔμβλημα τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς καλῆς καὶ ὀφραίας βασιλείας Μαργαρίτας, ἥτις φέρει πάντοτε κόσμημά τι εἰς σχῆμα τοῦ συμβόλου τοῦ ὀνόματός της. Τῆς Ἑλβετίας ἔθνι- κὸν ἄνθος εἶναι τὸ Ἐ δ ε λ ε Β α ἰ ς, εἶδος τι ἀμαράντου, τὸ ὅποιον φύεται εἰς τὰ ὑψηλότερα μέρη τῶν Ἀλπεων, εἰς τὸ μέσον τῆς χιόνος. Τῆς Γαλλίας ἔμβλημα ἦτο ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας τὸ κρίνον, καθὼς ἦτο καὶ οὐκίστημον τῆς βασιλικῆς οὐ- κογενείας τῶν Βουρβόνων· ὅταν δὲ ἔγεινεν αὐτοκράτωρ ὁ Να-ι- πολέων ἔλαβεν ὡς ἔμβλημα βασιλικὸν τὸ Ἴον. Ἡ Ἰσπανία ἔχει ἀπὸ πολλῶν αἰῶνων τὸ ρόδον ὡς ἔθνικὸν τῆς ἄνθος, ἡ δὲ Πορτογαλία τὸ ἄνθος τῆς λεμωνίας.

— Ὁ Πυθαγόρας ἔλεγεν ὅτι τὸ ψῆφρον Ὦ εἶναι σύμβολον τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Ἡ πρὸς τὰ κάτω γραμμὴ παριστᾷ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, ἡ δὲ διακαλάθεισος τὰς δύο ὁδοὺς, τῆς ἀρε- τῆς καὶ τῆς κακίας, μίαν τῶν ὁποίων ἐκλέγει πᾶς ἄνθρωπος ἅμα φθάσῃ εἰς ἡλικίαν συνέσεως.

— Τὰ ζῷα δὲν ἔχουν συναίσθησιν καλοῦ καὶ κακοῦ, ἀλλὰ δύνανται νὰ γείνουν ἐπίσης ἐπιδέξια εἰς τὸ ἕν καὶ εἰς τὸ ἄλλο.

— Στρατιῶται τινες Ἰταλοὶ ἔκαμν ποτε νυκτερινὴν ἐφοδὸν εἰς στρατόπεδον ληστῶν, οἱ ὅποιοι ἦσαν κεχυρμημένοι εἰς δά- σος τι πλησίον τῆς Νεαπόλεως, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀνα- καλύψουν ἕνασιν αὐτῶν. Περὶ τὰ χαράγματα, δευτὸν ἐμελλον νὰ ἐπιστρέψουν ἀπρακτοί, βλέπουν αἰφνίς ἕνα μικρὸν σκύλον τρέ- χοντα πρὸς πυκνὸν τι μέρος τοῦ δάσους καὶ γαυγίζοντα μὲ ὄλην του τὴν δύναμιν. Ὀρροῦν εὐθὺς πρὸς τὸ μέρος τοῦτο, ἀλλ' ὁ καλπαρμὸς ἔπαιεν ἀποκαρουνόμενον ἔδειξεν ὅτι οἱ λη- σταὶ ἦσαν ἤδη μακρὰν. Πλήρης ὄργης τὸν ὁ ἀξιωματικὸς σκοπεῖε κατὰ τοῦ σκύλου, ὅστις εἶχε γείνει αἰτίος τῆς ἀπο- τυχίας των, ὁ δὲ σκύλος πίπτει κατὰ γῆς νεκρὸς.

Μόλις ὅμως προχωροῦν ὀλίγα βήματα οἱ στρατιῶται καὶ βλέπουν τὸν νε κ ρ ὸ ν ἀναπηδῶντα ἐκ τῆς γῆς, καὶ ἀκολου- θῶντα ὀπισθέν των, μετὰ προσοχῆς, ὅπως παρατήρησιν τὴν ὁδὸν τὴν ὅποیان θὰ ἐλάβανον καὶ εἰδοποίησιν τοὺς κυρίους αὐτοῦ, τοὺς ληστὰς. Εὐθὺς συλλαμβάνουν τὸν μικρὸν τε- τράπουν κατὰσκοπον, καὶ ἐξετάσαντες αὐτὸν τὸν εὖρον ἐντε- λῶς σφόν. Ἡ σφαῖρα οὗτε κινῶν τον εἶχεν ἐγγίσει, αἰετὸς δε εἶχε προσποιηθῆ τὸν νεκρὸν διὰ νὰ ἐκφύγη ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν στρατιωτῶν. Οἱ στρατιῶται ἀπορήσαντες διὰ τὴν ἐξυ- πνάσαν τοῦ μικροῦ σκύλου τὸν υἱοθέτησαν, μὲ τας καλὰς των δὲ περιποιησῆς ἐκέδησαν τὴν ἀγάπην του, ὥστε ἔγεινεν ἀφω- σμημένους ὁπαδοὺς καὶ ὑπὲρ τῆς τῆς Κυβερνήσεως, χρησιμο- ποιῶν τὴν ἐπιθετικότητά του εἰς τὸ νὰ ἀνιχνεύῃ καὶ καταδιώκῃ αὐτοὺς ἐκείνους τοὺς ληστὰς, τοὺς ὁποίους πρότερον ὑπηρετεῖ!

— Εἰς ἔμπορος ἡρώτης ποτε ἕνα ναυτικὸν πῶς ἀπέθανεν ὁ πατήρ του. Ὁ ναυτικὸς ἀπήγγησεν «Ὁ πατήρ μου, ὁ πάπ- πος μου καὶ ὁ πρόππαπός μου, ἐχάθησαν εἰς τὴν θάλασσαν.»

«Καὶ δὲν φοβεῖσαι λοιπὸν,» τῷ λέγει ὁ ἔμπορος ἐνὰ κά- μινος ταξείδιαι ;»

«Ὁ ναυτικὸς δὲν τῷ ἀπεκρίθη εὐθὺς. Ἄλλ' εἶπε, «Δὲν μοι λέ- γεις παρακαλῶ, ὁ ἱδικός σου πατήρ πῶς ἀπέθανεν;»

«Ὁ πατήρ μου, ὁ πάππος μου καὶ ὁ πρόππαπός μου — ὁλό- κληρος ἡ γενεὰ μας ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας — ἀπέθαναν, ὅσα τῷ Θεῷ. εἰς τὴν κλίτην των;»

«Μπὰ!» εἶπε χαμογελῶν ὁ ναυτικὸς, «καὶ δὲν φοβεῖσαι νὰ πηγαίνεις εἰς τὸ κρεβάτι;»

— Καλόγηρός τις περιεπάτει ποτὲ εἰς δάσος τι μὲ ἕνα μι- κρὸν του μαθητὴν· ἀφῆνης στέκει ὁ γέρον καὶ δεικνύει εἰς τὸ παιδίον τέσσαρ ἀφυτὰ φερόμενα κατὰ σειρὰν πρὸ τῶν ποδῶν των. Ἐπὶ πρῶτον μόλις εἶχε προβάλει ἀπὸ τὸ ἔδαφος, τὸ δευτέρον εἶχε ρίξαν ἀρκετὰ στερεὰν, τὸ τρίτον ἦτο θάμνος καὶ τὸ τέ- ταρτον δένδρον εὐρρωστον καὶ κομφόν.

Τότε δεικνύων μὲ τὸν δάκτυλον τὸ πρῶτον ὁ διδάσκαλος εἶπεν εἰς τὸν μαθητὴν του — «Ἐκρίζωσέ το.»

Τὸ παιδίον τὸ ἐξεκρίζωσεν εὐκόλως διὰ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ δακτύλου.

«Ἐκρίζωσε καὶ τὸ δευτέρον.»

Καὶ κάλιν ὑπήκουσεν ὁ μαθητής, ἀλλὰ μεταχειριζόμενος ἔλαυς τοὺς δακτύλους τῆς χειρὸς του.

«Καὶ τὸ τρίτον.»

Ἐσκούψεν ὁ μαθητής καὶ ἐνηγκαλιόθη τὸν θάμνον μὲ ἀμ- φοτέρους τοὺς βραχίονας, ἀλλὰ μόλις καὶ μετὰ βίας κατάρ- θωσε νὰ τὸ ἐκρίζωσῃ

«Μένει τὸ τέταρτον,» εἶπεν ὁ διδάσκαλος.

Ἄλλὰ τὸ τέταρτον, μὲ ἔλας τὰς προσπαθείας τοῦ μαθητοῦ δὲν ἐκρίζουτο — μόλις ἐσείοντο τὰ φύλλα του, ὁ δὲ στερεὸς του κορμὸς ἐμεινεν ἄσάλευτος εἰς τὴν γῆν.

«Ἰδοὺ, παιδί μου,» εἶπε τότε ὁ διδάσκαλος ἐπὶ συμβαίνει μὲ τὰ πάθη τοῦ ἀνθρώπου. Ὅταν ἦται πρωτοφανὴ καὶ ἀδύ- νατα ἐμπορεῖ τις μὲ ὀλίγον κόπον καὶ ὀλίγην προσοχὴν νὰ τα ἐκρίζωσῃ, ἅμα ὅμως τὰ ἀφήσῃ τις νὰ ἀναπτυγθοῦν καὶ νὰ ριζωθοῦν βαθειὰ εἰς τὴν ψυχὴν, δὲν ὑπάρχει ἀνθρωπίνῃ δύ- ναμει ἰκανὴ νὰ τὰ ἐκρίζωσῃ. Μόνον ἡ χεῖρ τοῦ Παντοδυνά- μου δύνανται νὰ τὰ ἀποσπᾷ ἐκείθεν!»

— Τὰ σπανιώτατα εἶδη τῶν γαλῶν εἶναι τὰ ἐξῆς, τὸ εἶδος Ἄ γ γ ὄ ρ α τὸ ὅποιον εἶναι ἡμεγαλώσωμον, μὲ μακρὰς καὶ μαλακὰς τρίχας ἀργυρωπᾶς. Ἐἶναι δὲ ἡμερώτατον καὶ εὐκό- λως μανθάνει καλοὺς τρόπους, ἀγαπᾶται δὲ καὶ ἐπιζητεῖται πολὺ εἰς τὴν Γαλλίαν. Ἡ Γ α ρ τ α ρ ο ὕ γ α δὲν εἶναι μὲν ἀπο- τὰς σπανιότατος γάτας, ἀλλ' ἔνεκα τοῦ χρωματισμοῦ τῆς εἰ- ναι ἀρκετὰ ἐπιζήτητος ὀνομάζεται δὲ οὕτω, διότι τὰ χρώ- ματά της ὁμοιάζου μὲ τὰ χρώματα τῆς χελώνης. Αἱ γά- ται τῆς Μάλτας φημίζονται ὡς καλοὶ κυνηγοί· ἔχου δὲ χρώ- μα στακτωπῶν. Ἡ Περσικὴ ἔχει ὀφρασιότατας τρίχας μακρὰς καὶ ἀπαλὰς ὡς τὴν μέταξαν, φατοῦ χρώματος. Ἡ Κινεζικὴ εἶναι κερτίνη καὶ μαύρη, αἱ δὲ τρίχες τῆς εἶναι λίαν στιλ- πναι. Ἡ Κ ἰ κ ἄ ρ τ ε σ ε ἰ α ν ἡ εἶναι κατάλευκος μὲ βλέφαρα κόκκινα. Ἡ Μ α γ ξ ἰ α ν ἡ κατὰγεται ἐκ τῆς μικρᾶς νήσου Μ ε ν , πλησίον τῆς Ἀγγλίας καὶ ἐκ τῆς Κορνοουαλίας. Τὸ κό- ριον τῆς χαρακτηρηστικὸν εἶναι ὅτι δὲν ἔχει οὐδρανί

ΙΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποῖαι αἱ διάφοροι μορφαὶ ὑπὸ τὰς ὁποίας ἐφάνη τὸ Ἄ- γιον Πνεῦμα;

2. Ποῖα τὰ περιφρονητικὰ ὀνόματα ἄτινα ἐδόθησαν εἰς τὸν Χριστὸν ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν του.